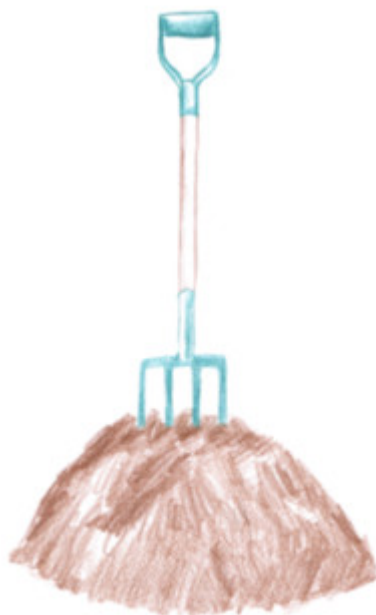

Sametová past

 litterate.cz/sametova-past

Vidlák

18 listopadu, 2022

Dnešní článek bude o čtvrtěční demonstraci, na které jsem nebyl... Aneb, jak hodnotit něco, co jsem neviděl na vlastní oči, že? Během práce jsem se díval na přenosy a včera jsem zkouknul všechno, co bylo k dispozici. Zároveň jsem vyzpovídal několik čtenářů, kteří tam byli. Přesto vás prosím, abyste při čtení dnešního textu měli na paměti, že jsem tam nebyl a mohl jsem snadno nevidět důležité detaily.

Účast velmi slušná. Odhaduju to tak na 35 tisíc lidí. Upřímně, tolik jsem jich nečekal. Počasí pod psa, pětikilometrový pochod na Kavky... žádná legrace. Původně odhadovaný čas, že se od 15.00 bude mluvit před Českou televizí, byl velmi optimistický. Začalo se o dost později. Bylo avizováno sedmnáct řečníků, takže demonstrace končila až za tmy.

Jinak to bylo jako obvykle. Spousta českých vlajek, organizace víceméně klapala a nikomu se nic nestalo. Provokatéři by se našli, ale jak chcete provokovat lidi, kteří jsou celý život zvyklí, že se jim nějaký pražský hejhula směje do obličeje, poučuje je, co je správné a přitom

by bez jejich práce do týdne zdechl jako pes. Pravdomluvní novináři se hodně snažili účastníky démonizovat, ale dokázali jen jediné – najít pár lidí s kulichy v národních barvách, které nebyly poskládané podle české trikolory. Prostě byla to normální nenásilná demonstrace a i když se mééédia snažila, démonstraci z toho neudělali.

A tady bych se rád pozastavil. Hele – to je hrozně hezké, že už čtyřikrát se podařilo do Prahy dostat desetitisíce lidí. Ale jsme přesně tam, kde jsme byli po první demonstraci. Slyšeli jsme spoustu nových řečníků, slyšeli jsme spoustu dobrých projevů, ale nic z toho neplyne. Láďu Vrábela do vysílání nepustili a předpokládám, že ani nikdo neočekával, že by se to podařilo. A tak si všichni opět řekli, že se musíme semknout a pak se šlo domů.

Nazval bych to sametovou pastí. Aby se u nás dalo demonstrovat, musí to být nenásilné. První zapálené auto či roztráštěná výloha by znamenaly okamžitý pokles sympatií. U nás se prostě křičí, že máme holé ruce. Bojuje se intelektem, šermuje se argumenty a fakty, hlavnín zbraní je nabroušený jazyk a pohotovost. Ale... první zavřená branka znamená konec. Za plot se prostě neleze a i převrácená popelnice je vlastně už za hranou.

Dodnes nechápu, proč tehdejší komunistický režim prostě nenechal lidi, aby se vykřičeli. Aby si pětkrát, desetkrát přišli, pohádali se o zásluhy, vznesli kupu požadavků a kdyby sáhli k násilí, tak by je jejich spoluobčané sami odsoudili...

Ano, já souhlasím, že se musíme semknout, držet pohromadě a zajistit, aby nás bylo víc jak polovina a potom bude mít takový protest legitimitu. Ale nebudu předstírat, že nevidím, že se dřív udemostrujeme, než budeme mít sympatie 50ti procent populace.

Na první demonstraci se mluvilo o nátlakových akcích. Ale jediné nátlakové akce se objevily mezi organizátory navzájem. Jednota z první demonstrace vzala rychle zasvé. A kdybych byl český podnikatel v posledním tažení, který brzy zavře a říkal bych si, že za

poslední peníze pošlu svůj kamion, aby zablokoval Jižní spojku, tak bych si to sakra rozmyslel, kdybych věděl o té nejednotě. Nechtěl bych něco takového udělat a pak zjistit, že jsem globalistická struktura, protože jsem se někomu znelíbil a vlastně ani nevím komu a za co.

Podle mě to byla právě tato nejednota, která zařídila, že vláda dostala už čtvrté poslední ultimátum. Demonstrace jsou na české poměry velké, ale ne dost velké, aby někomu dodaly odvahy provést skutečný nátlak. A ti, kteří mají nátlak přímo v popisu práce – odboráři – ti se sešli v tak malém počtu, že přemýšlím, jestli by neudělali líp, kdyby Středulu poslali zpátky do Aspenu.

Karolína Stonejková to popsala správně. Jsme v situaci Milionu chvilek. Je hrozně hezké udělat manifestaci, ale teď už všichni vidí, že činy nenásledují. Že sice existuje vize, ale žádný plán. Ano, stačilo by do ústavy napsat šest vět a všechno by mohlo být jinak, ale nikdo nezná cestu, jak toho dosáhnout, aby se tam těch šest vět dalo napsat. Ano, stačily by volby bez pětiprocentní hranice pro vstup do sněmovny a s jedním volebním obvodem. Ale jak to udělat, aby to takto mohlo být? Jsme v sametové pasti. Všechno musí být nenásilné, ale tím pádem se nic nedá udělat. Hradby prý někdy padají pouhým křikem... ale už se to hodně dlouho nestalo.

Na druhou stranu – energetická chudoba, drahota, inflace a válečné štváctví vlády jsou mnohem silnější důvody protestovat, než Čapí hnízdo. A také je to vidět. Poptávka po demonstracích je tak velká, že lidé přijdou i v dešti a zimě, i když jim musí být jasné, že se brány České televize neotevřou. Přicházejí, protože nelze jinak.

Poptávka je tak velká, že pokud tento rebus někdo rozlouskne a přijde s nějakým nápadem, jak zvětšit nátlak na vládu, tak si všechny získá pro sebe. Ne, už nejde o to, co se má udělat, aby byla levná energie, teď už jde o to, jak dosáhnout toho, aby to někdo vůbec

udělat mohl. Jak znovu vyděsit vládu k akci? Jak zatlačit na poslance, aby měli chuť vyjádřit vládě nedůvěru? Jak rozbít tu pětikoaliční jednotu? Jak sakra prolomit tu sametovou past?

Jak dosáhnout toho, aby lidí na demonstracích přibývalo? Jak dosáhnout toho, aby demonstrace dodaly odvahu lidem, kteří mají prostředky k nátlakovým akcím? Jak z davu udělat lid?

Jedinou skutečně nátlakovou akcí bylo, když v Otrokovicích lidi volali na Fialu, že je zmrda... Ostatní skončilo ve stádiu pokusů – udělat vládě z voleb zabíjačku, dostat ze senátu Vystrčila... ne, nebylo to úplně bez výsledku a Zwyrtěk Hamplová s Kovářovou jsou podle mě slibná cesta a každopádně by měly být na pódiu. Drze bych řekl, že další pokus o nátlak by mohla být volba prezidenta... ale jsem spíše skeptický a osobně mě nenapadá, jak toho dosáhnout. Teda kromě taktické volby menšího zla...

Jinak zatím může být Péťa v klidu. Nestalo se nic, co by ho donutilo s námi jednat. Není nic, co by mu opravdu stálo v cestě. Není žádná občanská neposlušnost, nikde nestojí vlaky, doprava v Praze kolabuje z přirozených příčin, žádný lidský řetěz kolem Strakovky není. Ani ten hnůj tam nikdo nepřivezl... Poslancům zatím nikdo nenosí do kanceláří svoje faktury a tak henty lidské příběhy zažívají jen úředníci na pracáku.

Ale lidé přicházejí.

Neodradilo je, že to bylo už počtvrté bez výsledku. Neodradilo je, že se zatím nic nezměnilo. Neodradil je výsměch ani řeči, že je to zbytečné. Lidé přicházejí, protože nelze jinak. A stejně jako já přemýšlejí, jak to zaonačit, aby se něco změnilo, protože něco se prostě změnit musí. Dokud je o co bojovat, tak se bojovat prostě musí, i když je to někdy neumělé a i když jsme víc jak sedláci u Chlumce, než jak Husité u Sudoměře.

Jedna věc je ale podle mě jasná. Kdo teď bude schopen na kterémkoliv pódiu při kterékoliv demonstraci kteréhokoliv uskupení přijít s použitelným a smysluplným krokem, ten si získá všechny. Kdo bude schopen vymyslet o trochu víc, než jen další ultimátum, kdo vymyslí, jak dělat nátlak a zároveň se vyhnout sametové pasti, ten bude lídr. Ten bude v čele.

Dav už by byl. Své mluvčí už má. Už se čeká jen na toho, kdo přijde s použitelným nátlakem. Kdo zařídí, aby se z davu nestal lid jen na dvě hodiny při demonstraci, ale kdo to udrží i další dny a týdny poté. Poptávka by byla. A já budu pořád dokolečka apelovat na to samé – velkou společnou demonstraci všech. Jedno datum, jedna pozvánka, jedno pódium a pro mě za mě deset pořadatelů. Tam je podle mě největší šance. Čekáme na lídra.